

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **M. B.**, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3 - Žižkov, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. SPU 432555/2014 ze dne 17. září 2014 ve věci sp. zn. 2RP12101/2014-202001.

t a k t o :

Žaloba **se p ř i k á z u j e** k projednání a vyřízení Krajskému soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 8. 10. 2014 obdržel Nejvyšší správní soud podání, které podle obsahu vyhodnotil jako žalobu proti odvolacímu rozhodnutí žalovaného označenému v návěti (kopie tohoto rozhodnutí byla přílohou podání). Věcně se jedná o nesouhlas žalobkyně s komplexními pozemkovými úpravami. Jelikož Nejvyšší správní soud není příslušný k projednání a vyřízení uvedené věci, rozhodl o jejím přikázání Krajskému soudu v Brně, a to na základě následujících úvah.

[2] O žalobách proti rozhodnutím o schválení návrhu pozemkových úprav rozhodují soudy ve správním soudnictví (srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 4. 2. 2005, č. j. Konf 108/2004-21, publ. pod č. 601/2005 Sb. NSS). K projednání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je věcně příslušný krajský soud [srov. § 7 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[3] Otázka místní příslušnosti konkrétního krajského soudu je složitější. V současné době je právě místní příslušnost u žalob, které směřují proti rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. srpna 2014, č. j. Nad 288/2014 - 48). Rozšířenému senátu byla věc předložena s odůvodněním, že předkládající pátý senát se chce odchýlit od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. dubna 2014, č. j. 6 As 40/2014 - 19, v němž rozhodující šestý senát dospěl k závěru, že Státní pozemkový úřad je správním úřadem s celostátní působností se sídlem v Praze, jehož organizační složky představují pouze dekoncentrované organizační složky s územní působností vymezenou územím samosprávných krajů.

[4] Rozsudek č. j. 6 As 40/2014-19 je v tuto chvíli jediným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který se vyslovuje přímo k nyní řešené procesní otázce, totiž k místní příslušnosti soudu

v případě žaloby proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu tam, kde v prvním stupni vydala rozhodnutí jeho organizační složka. Ostatní rozsudky, které pátý senát Nejvyššího správního soudu citoval ve svém výše citovaném předkládacím usnesení č. j. Nad 288/2014 - 48, se vztahovaly k organizačním složkám jiných správních orgánů, příp. k postupu pozemkových úřadů podle předchozí právní úpravy před zřízením Státního pozemkového úřadu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. září 2012, č. j. Nad 66/2012 - 249).

[5] Pokud by tedy Nejvyšší správní soud nyní postupoval v souladu s výše citovaným rozsudkem č. j. 6 As 40/2014 - 19, přicházelo by v úvahu postoupení věci Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu, neboť Státní pozemkový úřad sídlí v Praze.

[6] Šestý senát v nyní posuzované věci nemůže pochopitelně předjímat závěry, k nimž dospěje rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. Nad 288/2014. Zároveň však nepovažuje za vhodné řízení kvůli této otázce podle § 48 odst. 3 písm. d) soudního řádu správního přerušovat a vyčkávat na rozhodnutí rozšířeného senátu. Jde konec konců nikoliv o meritum, nýbrž pouze o to, který soud je místně příslušný ve věci jednat. Ve hře je přitom právo účastníka na efektivní, tj. mimo jiné i včasnou, soudní ochranu. Je třeba vzít v úvahu i to, že na pravomocné rozhodnutí (napadené žalobou) navazuje postup pozemkového úřadu stanovený v § 11 odst. 8 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, a dle odstavce 9 tohoto ustanovení. Je-li podána žaloba k soudu, musí pozemkový úřad řízení přerušit a nemůže schválený návrh realizovat. Podání žaloby se tak promítá do všech právních vztahů dotčených schváleným návrhem pozemkové úpravy, v případě komplexní pozemkové úpravy ve značném rozsahu.

[7] V úvahu však přichází i možnost postupovat podle § 9 odst. 2 soudního řádu správního a přikázat věc Krajskému soudu v Brně jako jinému než místně příslušnému soudu z důvodu vhodnosti. Důvod vhodnosti pro přikázání tomuto soudu leží v přiblížení procesního soudu účastníkům, zejména stěžovateli, jež bydlí v obvodu Krajského soudu v Brně, a koneckonců i věci, neboť jde o pozemkové úpravy v obvodu tohoto krajského soudu. V obvodu tohoto krajského soudu sídlí i organizační složka Státního pozemkového úřadu, která rozhodovala v prvním stupni, tudíž právě tento krajský soud by byl místně příslušný, pokud by dal rozšířený senát zapravdu předkládajícímu sedmému senátu ve věci sp. zn. Nad 288/2014. Zvláštním důvodem vhodnosti je proto v tomto případě i skutečnost, že v otázce místní příslušnosti panují mezi senáty Nejvyššího správního soudu rozpory, jež má teprve v budoucnu odstranit jeho rozšířený senát.

[8] Nejvyšší správní soud dal v souladu s § 9 odst. 3 s. ř. s. účastníkům řízení možnost, aby se vyjádřili k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, i k důvodu přikázání, jak byl vymezen v předchozím odstavci.

[9] Státní pozemkový úřad ve svém vyjádření vyslovil souhlas s právním názorem zaujatým v rozsudku č. j. 6 As 40/2014-19 a navrhl postoupení věci Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu, neboť Státní pozemkový úřad sídlí v Praze. Žalobkyně se ve svém vyjádření k přikázání věci a k jeho důvodu nevyjádřila a doporučila vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

[10] Nejvyšší správní soud nesdílí stanovisko žalobkyně a nepovažuje z důvodů uvedených v odstavci [6] tohoto usnesení za vhodné řízení přerušovat a vyčkávat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně se jinak k přikázání věci, ani k jeho důvodům nevyjádřila. Žalovaný se také k možnosti přikázání věci a k jeho důvodům nevyjádřil, neboť svůj

pokračování

návrh na postoupení věci Městskému soudu v Praze opřel pouze o své přesvědčení, že právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 6 As 40/2014 - 19 je správný.

[11] Nejvyšší správní soud se proto z důvodů vhodnosti, rekapitulovaných výše v odstavci [7] tohoto usnesení, rozhodl přikázat věc podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Krajskému soudu v Brně. Jakkoliv ustanovení o tom, že rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o otázce místní příslušnosti jsou soudy vázány, je v soudním řádu správním zařazeno až v § 7 odst. 5 a týká se postupování věci, z povahy věci je zřejmé, že i v případě přikázání věci Nejvyšším správním soudem krajskému soudu, stejně jako při postupování věci, již instančně nižší soud „*nemá formální možnost vyjádřit svůj nesouhlas s tím, že mu věc byla postoupena*“ (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014). Z teze o vázanosti soudu nižší instance rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vychází též zdejší soud (srov. usnesení ze dne 27. února 2002, č. j. Na 267/2003 - 5). Lze v této souvislosti poukázat též na § 11 odst. 1 větu třetí zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (aplikovaný na základě § 64 s. ř. s.), podle něhož je místně příslušným i ten soud, „*jehož příslušnost byla určena pravomocným rozhodnutím příslušného soudu*“.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. listopadu 2014

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu